

သူဌေးဖြစ်ချင်သူတိုင်း လက်ကိုင်ထားရမည့်စာအုပ်

မင်းသိင်္ခ

ပျဏ်းဘူရှင်

ပထမပိုင်း

စတုတ္ထအကြိမ်
(ခေမအဆုံးလုံးကျွတ်)

L စင်
09 420040335

သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေး လမ်းညွှန်ဝတ္ထုကြီး

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရာတွင် လိုက်နာရမည့် အကြံပေးချက် (၉) ချက်

အကြံပေးချက် (တစ်)

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်တဲ့ အခါမှာ ဝတ္ထုလို သဘောမထားဘဲ ဒီထဲမှာ ပါ တဲ့ သင်ခန်းစာကို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ တိုက်ဆိုင်လာရင် အသုံးပြုရမယ်လို့ လေးလေးနက်နက် သန့်ဋ္ဌာန်ချပြီး ဖတ်စေချင်ပါတယ်။

အကြံပေးချက် (နှစ်)

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်တဲ့ အခါမှာ ဝတ္ထုဖတ်သလို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း မြန်မြန်ပြီးအောင် အလောတကြီး မဖတ်ပါနဲ့ ။ လိုအပ်ရင် ရှေ့အခန်းကို မဖတ်သေးဘဲ နောက်အခန်းတွေကို မှတ်မိအောင် ပြန်ပြီး ဖတ်စေချင်ပါတယ်။

အကြံပေးချက် (သုံး)

ဒီစာအုပ်မှာ ပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ နည်းစနစ်တွေဟာ စိတ်ကူး ယဉ်ပြီး ရေးထားတာတွေလား၊ တကယ်ဖြစ်နိုင်တာတွေလား၊ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်နေရာက အကြောင်းအရာကို ဘယ်လိုသုံးရင် ကောင်းမှာ လဲ၊ ဘယ်နေရာက အကြောင်းအရာကတော့ အံ့မဝင်ပါဘူးလေ၊ သုံးလို့ မဖြစ်ပါဘူး စသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ တစ်ကြိမ်မက မေးကြည့်ပြီး ဖတ်စေချင်ပါတယ်။

အကြံပေးချက် (လေး)

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်တဲ့ အခါမှာ ရှေ့အခန်းမှာ ကျွန်ုပ်အသုံးပြုခဲ့တဲ့ စာဖတ်နည်း သင်္ကေတရုပ်မျိုး (သို့) တစ်မျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါမှ မဟုတ်ရင် သင်ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ စာဖတ်သင်္ကေတကို အသုံးပြုပြီး စာပိုဒ်တွေရဲ့ ဘေးမှာ ဒါမှ မဟုတ် စာပိုဒ်တွေရဲ့ အောက်မှာ အကျအန ရေးမှတ်ပြီး ဖတ်စေချင်ပါတယ်။

အကြံပေးချက် (ငါး)

ပြီးတော့ ဒီစာအုပ်ကို စာအုပ်ဆိုင်က ငှားဖတ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ပို့လိုက်တာမျိုးမဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ တစ်လတစ်ကြိမ်လောက်ပြန်ပြီး ဖတ်စေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငှားပြီးဖတ်မယ့်အစား အပိုင်တစ်အုပ်လောက် ဝယ်ထားဖို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်။

အကြံပေးချက် (ခြောက်)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတိုင်း ဒီစာအုပ်မှာ ပါတဲ့ နည်းတွေနဲ့ ဖြေရှင်းကြည့်စမ်းပါ။ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်အာမခံပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ မိတ်ဆွေရဲ့ ဘဝကို လမ်းညွှန်မယ့်စာအုပ်လို့ မပြောရဲပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေဟာ ဘဝခရီးကို လျှောက်တဲ့ အခါမှာ အဖော်တစ်ယောက်လိုတော့ မိတ်ဆွေရဲ့ ဘေးမှာ ထပ်ကြပ်မကွာ ဆေးပေးမီးယူ လုပ်နေမယ့် မိတ်ဆွေရဲ့ လက်ပါးစေတစ်ယောက် ဒါမှ မဟုတ် အဖော်သဟဲ ပြုရမယ့် လက်ကတုံး တောင်ငှေးတစ်ချောင်းလောက်တော့ အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးရင် လွယ်လွယ်ကူကူ ချမထားပါနဲ့ အဖော်ကောင်းလို့ ဆိုထားတဲ့ အတွက် လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားပါ။

အကြံပေးချက် (ခုနစ်)

ဒီစာအုပ်မှာ ပါတဲ့ နည်းတွေနဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ ပါတဲ့ နည်းစနစ်တွေဟာ မိတ်ဆွေကို အကျိုးပြုစေမယ့် နည်းတွေဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ အလေးအနက် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နည်းစနစ်တွေကို မလိုက်နာတဲ့ တိုင်အောင် အဲဒီနည်းတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်မလုပ်ဘူးလို့ ဒီစာအုပ်ကို နဖူးမှာ ကပ်ပြီး လေးလေးနက်နက် ကတိပေးလိုက်ပါ။ အဲဒီလို ကတိပေးပြီးမှ ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်မိတယ် ဆိုရင်တော့ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ စည်းကမ်းဖောက်တာပဲ။

အကြံပေးချက် (ရှစ်)

တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ဒီစာအုပ်က နည်းတွေကို လိုက်နာလို့ ဘယ်လိုအကျိုးရှိခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို တလွဲတချော် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို အချိန်ယူ စဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါတယ်။

အကြံပေးချက် (ကိုး)

ဒီစာအုပ်ရဲ့ နောက်ကျောမှာ စာရွက်လွတ်တွေ ထည့်ပေးထားပါတယ်။ အဲဒီစာရွက်လွတ်တွေမှာ ဒီစာအုပ်မှာ ပါတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင် ဘယ်လိုတွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို “ဇာတ်လမ်းအသွင် မှတ်တမ်းတင်” ထားစေလိုပါတယ်။ ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့လျှင် နောင်သင် အသက်ကြီးသောအခါ၌ သင်၏ မှတ်တမ်းကို သင်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ဖတ်ရှုပြီး မည်မျှကြည်နူးစရာကောင်းသည် ဆိုသည် ကို ထိုအချိန်ကျမှ ပင် သင်သိရပေလိမ့်မည်။

အနာဂတ် နှစ်ပေါင်းများ စွာတွင် ဤစာအုပ်၏ နောက်ကျောစာရွက်လွတ်များ တွင် သင်ရေးသားထားသော သင်၏ လက်ရေးမှတ်စုများကို သင်ကိုယ်တိုင်ဖတ်ရှုကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ သင်၏

မုက်နှာပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေမည်ကိုတွေးကာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ယခုကပင်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ မုက်နှာသည် ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေ
လေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခီ

*

မည်မျှပင် ရိုးသားစွာနေသည် ဖြစ်စေ၊ ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် လျက်ရှိ ပေမည်။ ဥပမာအားဖြင့် အပြစ်မဲ့သော ယုန်ကလေး တစ်ကောင်ကို ကြည့်စမ်းပါ။

ပုဏ္ဏားဘက္ခန်း

“ရန်သူကို မိတ်ဆွေဖြစ်အောင်လုပ်နည်း”

“ဘာလဲ . . .မင်းကမယုံဘူးလား၊ မယုံရင် ပြောပြရသေးတာပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါတုန်းက ငါအိပ်တဲ့ ဘုံကျောင်းက အခန်းထဲကို သူခိုးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်ကွ၊ ငါက မအိပ်သေးပါဘူး၊ သူ ဝင်လာတာကို တွေ့ရတယ်၊ သူခိုးဟာ ခိုးစရာပစ္စည်းရှာလိုက်တာကွာ၊ နာရီဝက်လောက် ရှာတဲ့ အထိ သူ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ ခိုးဖို့ ပစ္စည်းမတွေ့တာနဲ့ ငါလဲသူ့ကို တော်တော်သနား သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ခါးကြားထဲက ငါ့မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကိုထုတ်ပြီး “ဟေ့ကောင်၊ ရှာမနေနဲ့၊ ငါ့မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ နှစ်ပြားကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘူးကွ၊ ငါ့ဆီ လာပြီးခိုးရတဲ့ ခိုးခအဖြစ် တစ်ပြားကိုမင်းယူ၊ ကျန်တစ်ပြားကိုတော့ ငါ့အတွက် နို့စိမ်းခွက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဝယ်ခဲ့”ဆိုပြီး သူ့

ကို ပိုက်ဆံနှစ်ပြား ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ခိုးလဲ ငါပြစ်ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ နှစ်ပြားကို ကောက်ယူပြီး ငါ့အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။ တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့ လက်ဖက်ရည်တင်မက ပါဘူးကွာ၊ ပေါက်စီတွေ၊ ကော်ပြန့်တွေ၊ စီးကရက်တွေပါ ငါ့အတွက် ဝယ် လာပြီး အဘိုးကြီး ထထလို့ ငါ့ကိုနှိုးပြီး ကျွေးမွေးတယ်ကွ ပြီးတော့ သူ့ခိုးက ပြောလိုက်သေးတယ်။ “ကျုပ်သူ့ခိုးလုပ်လာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ခင်ဗျားလိုလူမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ။ သူ့ခိုးဆိုတာသိရင် ရိုက်ချင်ရိုက်မယ်။ အော်ရင်လဲအော်မယ်။ ခင်ဗျားကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ သူ့ခိုးနဲ့ တစ်ဝက်စီဝေပြီးသုံးတယ်။ ခင်ဗျားလို လူချည်းပဲ ဆိုရင်တော့ ကျုပ် သူ့ခိုးဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”လို့ ပြောပြီး ငါ့ကိုအတော်ပဲ ခင်မင်သွားတယ်။ အမှန်ကတော့ သူ့ခိုးဆိုတာ ရန်သူမျိုး ငါးပါးထဲက ရန်သူတစ်မျိုးပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီရန်သူကို မိတ်ဆွေဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်တာ”

မင်းသိင်္ခ

ပုဏ္ဏားတက္ကန်း

ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လွန်စွာဆင်းရဲ၏။

ထို့အတူ လွန်စွာ ချမ်းသာ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လွန်စွာကြောက်တတ်၏။

ထို့အတူ လွန်စွာရဲရင့်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လွန်စွာ စိတ်ထားယုတ်မာ၏။

ထို့အတူ လွန်စွာ စိတ်ထားမြင့်မြတ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လွန်စွာ အ,တီး အ,တ နိုင်၏။

ထို့အတူ လွန်စွာ အကင်းပါး၍ လည်ပတ်သူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား မည်သို့သောဝတ္ထုမျိုးဖြစ်သည် ဟု

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

စာဖတ်သူများကသာ မည်သည့်ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်သည် ။

ဖတ်၍ ကောင်းသည် ၊ မကောင်းသည် ကို ဆုံးဖြတ်ရန်သာ ရှိပါသ

ည် ။

မင်းသိင်္ခီ

*

အမှာ စာ မဟုတ်ပါ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကျွန်ုပ်၏ တူတော်မောင် ဆရာဝန်က လေးတစ်ဦး ရောက်ရှိ လာလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ တူဝရီးနှစ်ဦးသည် ။ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အကြောင်းကို စကားဖွဲ့၍ အောက်ပါအတိုင်းပြော ပါတော့သည် -

ဝန်။ “ဦးလေး ခုရေးနေတဲ့ ဝတ္ထုနာမည်က ဘာတဲ့ လဲ”

နပ်။ “ပုဏ္ဏားဘကွန်းလို့ နာမည်ပေးထားတယ်”

ဝန်။ “ဝတ္ထုနာမည်က တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိလား”

နပ်။ “အင်း . . . အတ္ထုပ္ပတ္တိလို့ ဆိုမယ်ဆိုလဲ ဆိုနိုင်တာပေါ့ကွာ ဒါပေ မဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝန်။ “ပုဏ္ဏားလူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းလား”

နပ်။ “စကားစပ်မိတုန်း . . . ဗဟု သုတဖြစ်အောင်တော့ ပုဏ္ဏားအကြောင်း ပြောရဦးမယ်၊ ဓမ္မသတ်ကျမ်းမှာ တော့ ပုဏ္ဏားကိုးမျိုး လို့ ဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်ကွဲ့ . . .

(တစ်)မယားမနေ ဥစ္စာမစု၊ တော၌ နေပြီး အလှူခံစားတဲ့ ‘ဗြဟ္မစာရီ’ ပုဏ္ဏားမျိုး၊

(နှစ်)အိမ်ထောင်ပြု ဥစ္စာစုပြီး အလှူခံစားတဲ့ ‘ဗြဟ္မဏ’ ပုဏ္ဏားမျိုး၊

(သုံး)ဗြာဟ္မဏပုဏ္ဏားမျိုးကနေ မင်းဖြစ်လာတဲ့ ‘ခတ္တိယ’ပုဏ္ဏားမျိုး၊

(လေး)ကုန်သည် လယ်လုပ်၊ အလှူလည်း ခံတဲ့ ‘ဒယ’ပုဏ္ဏားမျိုး၊

(ငါး)သားမယားနဲ့ နေပြီး အလှူမခံ၊ လယ်လုပ်စားတဲ့ ‘ဗိဿျ’ပုဏ္ဏားမျိုး၊

(ခြောက်)ဗိဿျမျိုးမှာ ပဲ အမျိုးကို အစဉ်စောင့်တဲ့ ‘ရက္ခိတ’ပုဏ္ဏားမျိုး၊

(ခုနစ်)ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အလေ့ရှိတဲ့ ‘ဘာရဒွါဇ’ ပုဏ္ဏားမျိုး၊

(ရှစ်)ဘာရဒွါဇ ပုဏ္ဏားမျိုးထဲမှာ ပဲ ထပ်ပြီး အကျင့်ပျက်သွားတဲ့ ‘စဏ္ဍာလ’ ပုဏ္ဏားမျိုး၊

(ကိုး)ပုဏ္ဏားမျိုးဇာတ်က ထွက်ပြီး တောထဲမှာ တရားကျင့်တဲ့ (တပသီ) မျိုးလို့ ကိုးမျိုးကိုးစား ခွဲထားပြန်တယ်”

ဝန်။“ဒါတွေထားလိုက်ဦး . . .ဦးလေး၊ ဦးလေးရေးတဲ့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကို ထွက်မှ ပဲ ဖတ်ကြည့်တော့မယ်၊ ဒီတော့မှ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတာကို ရှင်းသွားတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဦးလေးစာအုပ်က ဘယ်တော့ထွက်မလဲ”

နပ်။“အတိအကျတော့ . . .မခန့်မှန်းနိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ နီးရင်တော့ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာ ထည့်ဦးမှာ ပဲ၊ ကြော်ငြာဆိုလို့ ကြုံတုန်းမေးလိုက်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့ ဆရာဝန်တွေဟာ မကြော်ငြာရဘူးဆိုကွ”

ဝန်။“ဟုတ်တယ် . . .ဦးလေး၊ ဆရာဝန်ရယ်၊ ရှေ့နေရယ်ဟာ မကြော်ငြာရဘူး၊ လူထုက အဆုံးအဖြတ်ပေးမှ သာ နာမည်ထွက်လာတာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ဦးလေး၊ ဦးလေးရေးတဲ့ ပုဏ္ဏား ဘကွန်းဟာ စုံထောက်လား”

နပ်။“စုံထောက်တော့ မဟုတ်ဘူး ကွ”

ဝန်။“အချစ်ဝတ္ထုလား။”

နပ်။“ဒီလိုလဲ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။”

ဝန်။“စွန့်စားခန်းလား။”

နပ်။“စွန့်စားခန်းလည်း မဆိုနိုင်ဘူးကွ”

ဝန်။“ဒါဖြင့်ရင် ဦးလေးဟာကဘာလဲ”

နပ်။“ငါလဲ မပြောတတ်ဘူးကွ၊ တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်တယ်၊ ဒီဝတ္ထု
ဟာ မင်းတို့လို လူငယ်ကလေးတွေ ဖတ်သင့်တယ်ကွ”

ဝန်။“လူငယ်ကြိုက်ပေါ့”

နပ်။“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ လူကြီးများ လည်း ဖတ်ပျော်အောင်
ကြိုးစားပြီး ရေးထားပါတယ်”

ဝန်။(ပုဏ္ဏားဘကွန်းမျက်နှာဖုံးကို ညွှန်ပြ၍)“ဦးလေး အဲဒါ မျက်နှာ
ဖုံးလား တုတ်ကြီးနဲ့ ပါလား၊ မှန်အိမ်ကြီးလည်း ပါတယ်”

နပ်။“အဲဒီတုတ်ကြီးနဲ့ မှန်အိမ်ကြီးဟာ ဒီဝတ္ထုရဲ့ အဓိကပစ္စည်းတွေပဲ
ငါ့တူရဲ့ ”

ဝန်။“ဝတ္ထုထဲက အဓိကဇာတ်ကောင်ဟာ ဘာလဲ၊ ဒရဝမ်လား၊ လူမို
က်လား၊ ဟိုမှာ လည်း ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ရေးထားပါလား၊ သူဌေးကြီးလား၊
ဘာလဲ ဦးလေး”

နပ်။“အဲဒါကို ငါလဲ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူးကွ”

ဝန်။“ဟာ . . .ဦးလေးဟာကလဲ မရှင်းမရှင်းနဲ့ ပါလား၊ စာအုပ်ထွက်
မှ ပဲ ကျွန်တော့ဟာ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်တော့မယ်”ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်
၏ တူကလေးသည် ဆင်း၍ သွားပါတော့သည်။ ။

ကျွန်ုပ်စာမူများ အလုံးစုံပြီးစီးသည့်အခါ၌ ထုတ်ဝေသူ မောင်ဉာဏ် ဝင်းက စာရေးသူ၏ အမှာ စာရေးရန် ကျွန်ုပ်ကိုပြောပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုအား မည်သို့အမှာ စာရေးရမည်ကို မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လွန်စွာဆင်းရဲ၏။ ထို့အတူ လွန်စွာချမ်းသာ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လွန်စွာကြောက်တတ်၏။ ထို့အတူ လွန်စွာရဲရင့်၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လွန်စွာစိတ်ထားယုတ်မာ၏။ ထို့အတူ လွန်စွာစိတ်ထားမြင့်မြတ်၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လွန်စွာ အတီး အတ နိုင်၏။ ထို့အတူ လွန်စွာ အကင်းပါး၍ လည်ပတ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား မည်သို့သော ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်သည် ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ စာဖတ်သူများကသာ မည်သည့်ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်သည် ။ ဖတ်၍ ကောင်းသည် ၊ မကောင်းသည် ကို ဆုံးဖြတ်ရန်သာ ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် နည်းယူ အတုခိုးသော ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၊ ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှား စသော ဆရာကြီးနှစ်ဦးနှင့်အတူ အခြားသော ဆရာကြီးများ (နာမည်မျှ ဖော်ပြနေလျှင် လွန်စွာများ ပြား နေမည်ဖြစ်၍ မဖော်ပြတော့)အား ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဂါရဝပြု၍ ရေးသားပါသည်။ ထို့နည်းတူစွာ ကျွန်ုပ်ထက်စော၍ ဖြစ်သော၊ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ နောက်တွင် ဖြစ်လတ္တံ့သော . . .စာရေးဆရာများ လည်း စာရေးဆရာဟူသောအမှတ်ဖြင့် ကျန်းမာချမ်းသာစေကြောင်း မေတ္တာပို့သ၍ လည်း ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များအား

လည်း ထိုနည်းတူစွာ မေတ္တာပို့သလျက် ရေးသားပါသည်။ ။ အကယ်၍ များ (ဤစာအုပ်၌ သာမက) ကျွန်ုပ်ရေးသားသော စာတို့တွင် ရေးမှား၊ ဆိုမှား ရှိခဲ့ပါလျှင် နဖူးမြေတိုက် ဦးခိုက်၍ တောင်းပန်ရန် အသင့်ရှိပါသည်။ ။

ထိုနည်းတူစွာ ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရသည့်ကိစ္စ ပါဝင်ကူညီကြကုန်သော . . .စာစီ၊ စက်ရိုက်၊ ပရဖတ်၊ စာရွက်ဖြတ်၊ အဖုံးဆွဲ၊ အဖုံးရိုက်၊ စာအုပ်ချုပ်၊ စာအုပ်ထုပ်၊ စာအုပ်ပို့၊ စာအုပ်ရောင်း ဆရာများကိုလည်း ထိုနည်းတူစွာ မေတ္တာပို့သပါ၏။

ထို့အပြင်ကျွန်ုပ်စာ အုပ်များ ၌ ကိုးကားရသော မူလကျမ်းပြုဆရာများ ၊ စာရေးဆရာများကိုလည်း (သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေသေးပါက) ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဂါရဝပြုရန် အစီအစဉ်ရှိပါသည်။ ။ ထိုဆရာများကိုလည်း မေတ္တာပို့သရုံမက ရှိခိုးဦးခိုက်လျက်ရှိပါသည်။ ။

အဆုံးစွန်သောစကားကိုဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်ဝတ္ထုအား ဖတ်ပြီးသူက မဖတ်ရသေးသူအား လည်းကောင်း၊ ဖောက်သည် ချ ပြောကြားသည် ကို နားထောင်သူအားလည်းကောင်း မေတ္တာပို့သပါသည်။ ။ ဤစကားသည် မှန်သောစကား ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤမှန်သောစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကျန်းမာပါ၍ ဘေးရန်ကင်းပြီးလျှင် သံသရာမှ လွတ်မြောက်သော တရားများကို ဆောလျင်စွာ အားထုတ် ရပါစေသတည်း။

မင်းသိင်္ခ

တစ်နေ့သ၌ ထမ်းပိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးရသော ဈေးကူလီ တစ်ယောက်သည် တောင်းကြီး တစ်လုံးအား မနိုင်တနိုင်ထမ်းကာ . . .ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းလျက်ရှိသော ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ ဖိနပ် မပါ ဗလာသ

က်သက်သော ခြေဖဝါးတို့ ဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန် ထိုအခါ၌ ကူလီများ သည် များ သောအားဖြင့် ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားတို့ သာလျှင် ဖြစ်ကြလေ၏။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ ကူလီအလုပ် ကို လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိကြပေ။ သို့ရာတွင် အထက်၌ ဆိုခဲ့သော ကူလီမှ မြန်မာအမျိုးသားဖြစ်လေ၏။ ထိုကူလီမှာ ကျောက်မြောင်းဈေးရှိ အခြား သော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား ကူလီများ နှင့် ရောနှော၍ ကူလီထမ်းခြင်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရရှာသော်လည်း . . .ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများကဲ့သို့ နေ့ တွက် မစီသဖြင့် မကြာခဏ ထမင်းငတ်ရလေ၏။

ထိုကူလီ၏ အကြောင်းကို သိသော ဈေးဝယ်သူတို့ သည် လည်းကောင်း၊ ဈေးရောင်းသူတို့ သည် လည်းကောင်း ထမ်းပိုးရန် ကိစ္စရှိသော အခါ၌ ၎င်းကူလီအား ချန်လှပ်၍ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားတို့ ကိုသာလျှင် ခေါ်ယူလေ့ရှိကြလေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်သနည်း ဆိုသော် ထိုကူလီသည် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့်မျှလောက် လှမ်းပြီးသည် နှင့် ပခုံးပေါ်မှ ပစ္စည်းအား အောက်သို့ချ၍ “ပုံ”ပြီးလျှင် “နား”လေ၏။ ဤသို့လျှင် အနည်းငယ်မျှသွားလိုက်၊ ပစ္စည်းကို ‘ချပုံ’၍ ‘နား’ လိုက်လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် သူ့အား ‘ပုံနား’ ဟူ၍ ပင် တစ်ဈေးလုံးက နောက်ပြောင်ရသည် အထိ ဇွဲလုံ့လအရာ၌ ညံ့ဖျင်းသောကြောင့်ဖြစ်လေ၏။

သူ၏ အမည်မှာ ဘကွန်းဖြစ်ပြီး၊ ကျောက်မြောင်းဈေး၌ သူနှင့်နာမည်တူ အခြားဘကွန်း တစ်ယောက်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းသမားဖြစ်၍ ဈေးသူဈေးသားတို့ သည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား ခွဲခြားပြီးသိစေရန်အတွက် ‘တံမြက်စည်းဘကွန်း’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကူလီဘကွန်းအား ‘ပုံ

ဏ္ဏား ဘကွန်း'ဟူ၍ လည်းကောင်း ခွဲခြား၍ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် အထက်၌ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လွန်စွာကြီးမားသော တောင်းကြီး တစ်တောင်းကို မနိုင်တနိုင်ထမ်းလျက် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ထမ်းပိုး၍ သွားလေ၏။ အနည်းငယ် သွားလိုက်၊ ပခုံးပေါ်မှ တောင်းကိုချလျက် နားလိုက်လုပ်သကဲ့သို့ ခါးကြား၌ လိမ်၍ ညှပ်ထားသော လိပ်စာကိုလည်း နားသည့်အခါတိုင်း၌ ထုတ်၍ ကြည့်လေ၏။

သူ၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးအိမ်မှ ဘဏ္ဏာစိုးသည် ဈေး၌ ချက်ပြုတ်ဖွယ်ရာတို့ ကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် သူ၏ နှေးကွေး လေးလန်သော ခြေလှမ်းနှင့် မကြာခဏ နား၍ နေခြင်းကို သည်းခံခြင်းမပြုနိုင်သည့်အလျောက် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ လိပ်စာကိုရေးပေးပြီးလျှင် ထိုသူက ရှေ့မှ နေ၍ သွားနှင့်ငြိ ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းကား တရွေ့ရွေ့နှင့်လာခဲ့ရာ ကန်တော်ကြီး (ယခု လှုပ်သားဆေးရုံ)နှင့် မလှမ်း မကမ်းလောက်သို့ရောက်လျှင် ပခုံးပေါ်မှ တောင်းကိုချလျက် ခါးကြားမှ လိပ်စာကို ထုတ်၍ ကြည့်ကာ ဆက်လက်၍ သွားပြန်လေ၏။

လွန်စွာကြီးကျယ်သော ခြံဝိုင်းကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောကာလ၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် တောင်းကြီးကိုချလျက် မျက်နှာမှ ချွေးသီးများအား ပခုံးတွင် သိုင်း၍ ထားသည့် အပိုလုံချည်ဖြင့် သုတ်ကာ ခြံဝမှ ဒရဝမ်အား ဝင်ခွင့်တောင်းရန် မော့၍ ကြည့်လိုက်ရာ အံ့အားသင့်လွန်း၍ ကြက်သေသေလျက် ရှိလေတော့၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် အံ့အားသင့်ရခြင်းဖြစ်ရသနည်းမူ . . . ခြံဝရှိ ဝင်းတံခါးအုတ်တိုင်၌ ကြွေရည်သုတ်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားရာ ထိုဆိုင်းဘုတ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ သောကြောင့်တ

သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ဆိုင်းဘုတ်ကို သေသေချာချာကြည့်၏။ သူ့မျက်လုံးများကို သူ့ကိုယ်တိုင် မယုံသည့်အလား ပွတ်သက်၍ ကြည့်ပြန်၏။ သူနှင့် နာမည်ချင်းတူနေသောကြောင့် ရင်၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ပြီးလျှင် မျက်လုံးအကြောင်သားဖြစ်ကာ ပါးစပ်ဟ၍ သွားလေသည် ။

“ကိုယ့်လူ . . .ဘာငေးနေတာလဲ”ဟု ဒရဝမ်က ငေါက်လိုက်ရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လန့်ဖျပ်ပြီး တုန်တုန်ယင်ဖြစ်၍ သွားကာ ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်ဟု ထစ်၍ နေပြန်ရာ ဒရဝမ်က . . .

“ဘာ ကျွန်တော်လဲ”ဟု ငေါက်လိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါ”ဟု ဖြေ လိုက်လေသည် ။

“ဘယ်သူလဲ ပုဏ္ဏားဘကွန်း”

ထိုအသံမှာ ဒရဝမ်ထံမှ မဟုတ်ဘဲ ခြံဝသို့ လျှောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ဆီမှ အသံ ဖြစ်၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း ထိုသူအား ကြောက်ရွံ့ရိုသေစွာဖြင့် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လျက် -

“ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျ”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်၍ သူ၏ နားကို သူ့ကိုယ်တိုင် သံသယ ဖြစ်သွားသည့်အလား မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဘာပြောတယ် . . . ပြန်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလို့ ပြောတာပါ”

“ဪ . . . မင်းနာမည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းတဲ့ လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဆန်းသက္က . . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငါနဲ့ များ လာပြီး နာမည်တူ နေသကိုး၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ထိုသူသည် အော်၍ ရယ်လိုက်၏။ ထိုသူ၏ ထည်ဝါခုံညားသော အဝတ်အစားများ နှင့် ထိုသူ၏ ရဲတင်းတည်ကြည်သော ဥပမိရုပ်ကိုကြည့်၍ ကုလီပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် မျက်နှာညှိုး၍ အားငယ်တုန်လှုပ်လျက်ရှိလေ၏။

“သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတာ ငါပဲကွ၊ မင်းကကော”

“ကျွန်တော်က ကုလီ ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါ ခင်ဗျ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ နာမည်ချင်းတူတာကိုသာ ပြောတာပါ”

“မဆိုးပါဘူး . . . မဆိုးပါဘူး၊ နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဒီကိုဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သူဌေးကြီးအိမ်က ဘဏ္ဍာစိုးက ပစ္စည်းထမ်းဖို့ ခေါ်လာလို့ ပါ”

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး၊ ဟေ့ . . . ဒရဝမ်၊ အဲဒီတောင်းကို မီးဖိုဆောင်ပို့လိုက်၊ ကဲ . . . ကဲ ကိုယ့် လူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ က အဆင့်အတန်းချင်းခြားနားပေမယ့် နာမည်ချင်းတထေရာတည်း တူနေလေတော့ ကျုပ် အလွန်ပဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်၊ အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါဦး” ဟု ဆိုကာ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း

သည် အရိပ်အာဝါသနှင့် ပြည့်စုံသော ပန်းခြံကြီးဆီသို့ ရှေးရှုပြီး ဦးဆောင်လျက်သွားရာ ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် နောက်မှ ခပ်ယိုယိုလိုက်ခဲ့ရလေ၏။

ပန်းခြံတွင်းရှိ ကုလားထိုင်ကြီးများ ချထားသည့်နေရာသို့ ရောက်လျှင် သူဌေးကြီးက ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်၍ ထိုင်သော်လည်း ကူလီမှာ မူ မထိုင်ဝံ့၍ အနီး၌ သာ ခပ်ယိုယိုကလေး မတ်တပ်ရပ်၍ နေလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး . . .ဟိုမှာ ထိုင်စမ်းပါ” ဟု သူဌေးကြီးက အတင်းထိုင်၍ ခိုင်းသည့်တိုင်အောင် ကူလီသည် မထိုင်ဝံ့သဖြင့် မြေကြီးပေါ် ဖင်ချ၍ ထိုင်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူဌေးကြီးက အတင်းဆွဲ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တင်ပေး၊ ကူလီက ပြန်၍ ရုန်းသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် . . .

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟ” ဟူသော အသံကြား၍ ကူလီက အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကတ္တရာစေးကဲ့သို့ နက်မှောင်သော အသားရောင်ရှိသည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကူလီသည် ဤမျှအသားမည်းသောသူကို မမြင်ဖူးသည် ဖြစ်ရာ မည်းလွန်းသော အသားနှင့် ဝါလွန်းသော သင်္ကန်းတို့ ၏ မလိုက်ဖက်ပုံကို မြင်ရလျှင် ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်၍ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟေ့ . . .ဒကာ၊ ဘာကြည့်တာလဲ”

“အသား . . .အသား . . .” ဟု ကူလီက ယောင်ယမ်း၍ ပြောလျှင် ထိုဘုန်းကြီးက . . .

“ဘာအသားလဲ ဒကာရဲ့ ၊ ကျုပ်က အသားဖြူလို့ လား” ဟု တည်တည်ဖြင့် မေးလိုက်ရာ ကူလီသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် “မှန်ပါ့ဘုရား” ဟု ဖြေလိုက်လျှင် ဘုန်းကြီးသည် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မော

လေ၏။ ဘုန်းကြီးသာမက သူဌေးကြီးကလည်း ရယ်မောလေ၏။

ယင်းတို့ ရယ်မောသံနှင့်အတူ . . .

ကူလီကလည်း အူထဲအသည်းထဲမှ ရယ်ချင်စိတ်များ ယိုဖိတ်၍ လာပေရာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ယင်းတို့ နှင့်အတူ တဟားဟားဖြင့် ဝင်ရောက်ရယ်မောလေ၏။

အကယ်၍ များ အပြင်လူတစ်စုံတစ်ယောက်သာ မြင်တွေ့ရပါမူ လွန်စွာခံ့ညားသော သူဌေးကြီး လွန်စွာ စုတ်နပ်သော ကူလီဆင်းရဲနှင့် လွန်စွာ အသားမည်းသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် မည်သို့မည်ပုံ ဆုံစည်း၍ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ရယ်မောနေကြသည် ကို အံ့ဩမိကြပေမည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။

ရယ်မော၍ ကျေနပ်သွားသည့်အခါ၌ သူဌေးကြီးက ဘုန်းကြီးအား .

..

“ဟောဒီကူလီနာမည်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုပဲ ကိုရင်ကြီး”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ အသားမည်းသလောက် အရယ်သန်သော ဘုန်းကြီးသည် ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘဲ ကိုရင်ကြီးမျှသာဖြစ်ကြောင်း ကူလီက သိရလေသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ပဉ္စင်းမတက်ဘဲ ကိုရင်ကြီးလုပ်နေရတာပါလိမ့် ဟူ၍ လည်း ကူလီသည် စဉ်းစားနေပြန်သည် ။

အသားအလွန်မည်းလို့ ၊ ဒါမှ မဟုတ် အရယ်သန်လို့ များ ပဉ္စင်းတက်ခွင့် မရတာလားဟု စဉ်းစားကြည့်ပြန်၏။

ကိုရင်ကြီးမှာ လည်း သူဌေးကြီးက ကူလီအမည်ကိုပြောလိုက်သည့် တခဏ၌ အံ့အား သင့်စွာဖြင့် ကူလီအား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည် ။ ထို့နောက် ကိုရင်ကြီးက . . .

“ဒကာကြီး၊ နာမည်တူတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်များ မွေးသလဲ”

“၁၂၇၆ ခုနှစ်ပါ ဘုရား”

“လ၊ကောက္ခာ”

“ဝါဆိုလပါဘုရား”

“လဆန်းလား၊ လဆုတ်လား”

“လဆန်း ၄ ရက်၊ ကြာသပတေးပါ ဘုရား”

“နာရီကောက္ခာ”

“မွန်တည့်ပါ ဘုရား”

“အလို”

ယ င်း“အ လို”မၤၤ ကိုရင်ကြီးသာမဟုတ်၊ သူဌေးကြီးကပါ ယောင်ယမ်း၍ အော်လိုက်သော အလို ဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ကူလီအား ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်၍ ကြက်သေသေလျက် ရှိကြလေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကူလီပြောသော နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နာရီတို့ မှ သူဌေးကြီး၏ နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နာရီတို့ နှင့် တစ်ထပ်တည်း တူနေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“သိပ်ဆန်းတာပဲ” ဟု သူဌေးကြီးက ပြောလိုက်ရာ၊ ကူလီက -

“ဘယ်လိုဆန်းတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတဲ့ နာမည်ချင်းလဲတူတယ်။ ၁၂၇၆ ခု ဆိုတာလဲ တူတယ်။ ဝါဆိုလဆန်း ၄ ရက် ကြာသပတေးနေ့ဆို

တာလဲတူတယ်၊ မွန်းတည့်ချိန်မှာ မွေးတယ်ဆိုတာ လဲတူတယ်”

“ဟိုက် . . .အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ဒါလောက်တူပါလျက်နဲ့ ခင်ဗျားမှာ တော့ စည်းစိမ်ခံစားလို့ ၊ အေးချမ်းလို့ ၊ သူဌေးကြီးဖြစ်လို့ ၊ ကျုပ်မှာ တော့ ထမင်းတစ်နပ်စားရဖို့ ထမ်းရ ပိုးရ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ ဈေးသည် တွေ၊ ငါးစိမ်းသည် တွေကဆိုရင် ဟဲ့ . . . ပုဏ္ဏားဘကွန်း လာစမ်း၊ ဆိုပြီး ခိုင်းလိုက် စေလိုက်၊ ထိုးလိုက်၊ ခေါက်လိုက်နဲ့ ဒုက္ခကို ပင်လယ်ဝေနေတာပဲ ဟီး . . . ဟီး”

ကူလီသည် သူနှင့်သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားပုံကိုပြော၍ ငိုလေတော့သည် ။

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

ကူလီက ချုံးပွဲချ၍ ငိုသော်လည်း သူဌေးကြီးနှင့် ကိုရင်ကြီးတို့ ၏ ရယ်သံသည် ကူလီ၏ ငိုသံကို အုပ်၍ သွားသည့်တိုင်အောင် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ကိုယ့်လူက ကျုပ်က အခုလိုသူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းရယ်လို့ ဖြစ်နေတာကို အားကျ သလား၊ ကိုယ့်လူမှာ ဆင်းရဲလို့ လူအစော်ကားခံရ၊ ထမင်းကလေး တစ်လုပ်စားရဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတာကို ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ ကိုယ့်လူဒုက္ခ ကျုပ်ရဲ့ ဒုက္ခကို မမီသေးပါဘူး”ဟု သူဌေးကြီးက ကူလီအားပြောလျှင် ကူလီက သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာအား သေသေချာချာ ကြည့်၍ . . .

“သူဌေးကြီးက ကျုပ်လိုပဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလား”

“ဟား . . .ဟား . . . ရောက်ပုံကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အခုလို သူဌေးကြီးဖြစ်လာအောင် ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်လူ

သိရင်၊ ပြီးတော့ . . . သူဌေးကြီး မဖြစ်ခင် ဆင်းရဲခဲ့ပုံတွေ ကိုယ့်လူသိရင် အခုငိုတာထက်တောင် မျက်ရည်တွေကျလာဖို့ ရှိတယ်”

“ပြောပြပါလား သူဌေးကြီးရယ်”ဟု ကူလီက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မြေကြီး၌ ဒူးထောက်၍ တောင်းပန်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီးသည် ပြောပြသင့်မသင့်ကို ကိုရင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ဆန္ဒတောင်းလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးသည် ခေါင်းကို အနည်းငယ်ဆတ်၍ ပြ လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းအား သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြလေတော့၏။

ဤသည် ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ အားကျဖွယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ သံဝေဂရဖွယ်တို့ နှင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုကြီး ပေါ်ပေါက်လာရာအကြောင်းဖြစ်ပေတော့သတည်း

*

ကျောက်မြောင်းဈေးပုံ

သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်း
 ၁၂၇၆ ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း (၄) ရက် (၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂၅) ရက်)
 ကြာသပတေးနေ့ - ၁၂:၀၀ နာရီ (ရေနံဈေးခင်းမြို့)

*